

sættes baade af Forfremmelseslister — uden at disse skulle være i den Grad lukkede, som de ere nu — og af Forfremmelsesraad. Der er en Mængde Kombinationer, man kan tænke sig. Men den Vej, man gaar nu, at basere alt paa Forfremmelseslister og Enkeltmands Opfattelse, at det gælder jo før jo hellere om at faa smurt den op fra neden, der ganske tilfældigt har skabt sig et Navn i Generalstaben, til de højeste Poster, det er et System, der ikke kan være i Længden. Jeg er tilbøjelig til at tro, at hvis det lykkes den højtærede Minister at blive tilstrækkelig længe paa sin Plads, vil han have sin Opmærksomhed henvendt paa dette som et vanskeligt og ganske utilfredsstillende Forfremmelsessystem.

Jeg vil nævne et Eksempel. Det er en Bataillonschef, der har været endda en ganske modig Mand i Krigen. Det fortælle hans Kammerater, og han selv benægter det ikke, hvad der ogsaa vilde være for meget forlangt af ham. Han erklærer overfor en af sine Kaptajner, der er bleven forbigaaet og søger Forklaring, at han havde anbefalet ham paa det varmeste, det kunde han da nok forstaa, de vare gamle Krigskammerater. Den anden er bedrøvet og kan ikke begribe, at han ikke er bleven forfremmet, men tror naturligvis sin gamle Vaabenbroder fra Felten. Han henvender sig kort Tid efter i Krigsministeriet for at søge om at blive anbragt paa en bestemt Post, eftersom man havde refuseret ham, der dog havde en saa smuk Krigshistorie. Ministeren ser forbavset paa ham og siger: „Det gør mig overordentlig ondt, at De er bleven refuseret, det var ikke min Skyld, jeg har ikke glemt vort Felttog; men Deres nærmeste foresatte, Deres egen Bataillonschef, har ikke ment, De egnede Dem, og saa kunne vi her oppe ikke gøre noget.“ Ja, der kunne De se, dette er en Historie, som har den Fordel fremfor mange Historier at være sand. Disse to Kammerater havde gjort Krigen sammen i deres yngre Dage og senere levet som Venner, men deres gamle Forhold var brudt, og al Tillid som Helhed bliver brudt, naar den Slags Ting sker, og det kan ske.

Jeg vil nævne et Eksempel fra den nyere Tid, det er ganske kort. Det gælder en Mand, som bilder sig ind at være nogenlunde sikker paa Forfremmelse. Han faar en Dag et Tilbud om at overtage Ledelsen af et stort Foretagende. Han anses af sine Kolleger for at være en

flink og dygtig Mand. Dette Tilbud var paa 6,000 Kr. om Aaret og kunde blive mere. Naa, en stakkels Kaptajn paa 3,600 Kr., maa man indrømme, maa tørste stærkt efter Krigshæder, naar han kan afvise et saadant Tilbud. Men det gjorde han, han vilde have sit Avancement. Han fortalte sin Chef, som han stod paa en venlig Fod med, at han havde faaet dette Tilbud, og denne sagde ikke et Muk om, at han burde tage Posten. Aaret efter blev han forbigaaet. Det faldt ham naturligvis slet ikke ind, at det skyldtes hans egen Chef, som aldrig havde hentydet til, at han vilde blive forbigaaet. Han søgte nærmere Oplysninger: Hans egen Chef havde sagt, at han var en dygtig Mand, men at han ikke egnede sig til Forfremmelse.

Ja, disse Ting ere ikke fremførte for at adsprede mine højtærede Kolleger i det høje Ting, men for at vise, hvilke Resultater der komme ud af disse lukkede Forfremmelseslister. Nu er der en Gang kommen en Lejlighed — jeg har ventet paa den snart i 15 Aar — til at fremstille Sagen ren og skær, som den er. Nu er det lykkedes. Jeg tror og haaber, at det skal komme til at bære sine Frugter. Jeg mener samtidig at have paavist, at det gamle System med sine Skavanker betød en ganske anderledes Betyggelse for de vedkommende Embedsmænd og for Hærens Brugbarhed end det nuværende. Men eet Spørgsmaal har jeg udeladt, og det maa jeg tage med. Det er dette: Hvad vil dette System med sine voldsomme Spring udvikle? Det vil udvikle et Øjentjeneri og en Servilitet, som man aldrig har kendt Mage til tidligere. Jeg tror ikke, det er af det gode. Hvor blive de ranke Rygge af, hvor blive de selvstændige Folk af, naar dette: først og fremmest altid at kunne være enig med en overordnet, glat og bøjelig, er Vejen til Ros og Magt gennem de lukkede Forfremmelseslister! Nej, denne Vej er saa farlig at betræde som vel tænkes kan. Karakteren bliver simpelthen ødelagt derved.

Hermed har jeg i alt væsentligt faaet sagt, hvad jeg vilde sige. Jeg mener nu at have vist den højtærede Minister, at han ikke har ført nogen Nødvendighedsgrund i Marken for at forlade det gamle System, og at han heller ikke har anført nogen overbevisende Grund for at gaa til det ny. Jeg har henvist til det gamle System, som har skabt en flittig, arbejdsom, tillidsfuld og tilfreds Officersstand med godt Kammeratskab, jeg henviser til, hvad